

Севлиевската гражданка, наредъ съ своя другаръ, вземаше най-живо участие въ подготвителната работа на възтанието по нашия край и съ своята готовност да бжде полезна на народа си, тя не жалеше време, енергия и срѣдства. Тя инстинктивно догаждаше, че е частъ отъ колективитета и съ готовност се присъедини къмъ него и започна да работи заедно съ мъжа за общото дѣло на народа си. Тя схвана изведнѣжъ задачите на новото време и затърси начини и срѣдства да работи и бжде още по-полезна на общото „свѣто дѣло“.

Подъ булото на клонъ отъ международния червенъ кръстъ *севлиевската гражданка* подъ председателството на жената на севлиевския предосвободителенъ патриотъ и „закрилникъ на комититѣ“ х. Колю Колювъ — Рада х. Колюва започна своята работа, която по-сетне канализира правилно и започна да взема по-живо участие въ народното брожение, тя стоеше будно на поста си. Както преди, така и презъ периода на освобождението ни, тя не преставаше да работи въ тоя духъ.

Божествената искра на свободата ни „възпламени въ нея новъ стремежъ къмъ просвѣта и тя започна да дири нови срѣдства за своето умствено и просвѣтно повдигане“. Догдето освобождението на България донесе и откри нови хоризонти за непосредствена дейностъ въ областта на общественото преуспѣване на мъжа, то на жената не донесе или по-добре казано, донесе незначително и ограничено подобрене на нейното дотогавашно положение.

Новиятъ духъ на времето, обаче, не остана чуждъ на нейната природна достъпчивостъ и жажда за по-нататъшно развитие и я напъти, макаръ и много свѣдливо и осторожно отначало, къмъ организиране въ културно-просвѣтни дружества и „кружоци“, чрезъ които започна да работи за по-нататъшното подобрене на положението си, което, благодарение на закоравѣли предразсѣдъци и традиции, не отговаряше на новитѣ вѣяния, нахлули веднага следъ освобождението на България у насъ.

Рутинното и гнилото трѣбваше да се замѣсти съ подходящи и отговарящи на новитѣ условия и обществени отношения други лозунги и задачи.

По-събуденитѣ севлиевски гражданки схващаха значението на новата роля, която имъ се налагаше и се заловиха за работа.

Подетото обществено движение изъ страната ни за просвѣта я подпомагаха въ този ѝ стремежъ и тя бързо и съ ентузиазъмъ се залови за новата си работа.

Предъ нея се изпречваха нови културно-обществени въпроси, които будеха въ нея новото настроение и съзнание и я подтикваха и импулсираха къмъ новъ по-деятеленъ общественъ животъ.